

Prrošlas obrrazem

To je divný. Alma šla přece ke dveřím, ale neprošla jimi. Měla by být na ulici, ale není. Žádné povědomé zvuky ani pachy. Cítí jen půdu pod nohama. Je měkká, jako by šlapala po trávě. Jenže to není možné. Nebo jo?

Alma má pevně zavřené oči. Dělává to, když bublina vybuchne. Než se rozptýlí barvy a vztek. Pomáhá to, může se soustředit na to, co je právě teď. Nevidět s očima zavřenýma je jiné než nevidět ve skutečnosti. Je to proto, že si to vybrala. Slyší svůj dech a tlukot srdce. Jemné šustění trávy. Poznává přece trávu! Alma si uvědomí chlad a ještě něco. To srdce, které tluče, není její. Cítí jeho tep v prstech. Protože jimi pořád svírá vycpaného havrana. Je přece... byl vycpaný! S korálky místo očí.

„Au!“

Vycpanina ji rázně klovlá do ruky. Alma povolí sevření a havran, co měl být vycpaný, se oklepe, roztáhne křídla a pařáty se odrazí od Alminy paže. A ona leknutím otevře oči.

Uklidni se, nařizuje si Alma. Všechno je to jenom tím, že bublina byla větší než jindy. Prostě ses víc naštvála, nic jiného to neznamena. Obrazy v hlavě si maluje přece často. Tohle není skutečný, opakuje si Alma. Nejspíš je pořád ve vetešnictví, jen usnula na židli, když čekala na dědu. Ještě pořád se jí občas zdávají sny, ve kterých vidí. Tak proč si to neužít, než se probudí. Zvědavě se rozhlíží.

Stojí uprostřed krajiny. V trávě. Modré trávě. Pokrývá i svahy bílošedých kopců, jejichž vrcholky se dotýkají tmavočervené oblohy. Alma doufá, věří, že barvy jsou pořád takové, jaké by měly být, takové, jaké si je pamatuje. A v údolí stojí divné bílé zvíře. Je daleko, takže Alma neví, co to je. Kromě toho, že je to naprosto jasně sen.

„Ohrromně zajímavé, nemyslíš?“

Alma sebou trhne a podívá se před nohy. Proč by nemohla, ve snu se může dívat, kam chce. Havran ji sleduje jedním okem, natřásá si peří a vypadá, že se baví. Alma je tak překvapená, že mu odpoví.

„Jo, takhle nějak jsem si to představovala. Přesně. Nebe, tráva, kopce. A zvíře, proč ne. Líbí se mi to.“ Ani za nic by nedala najevo, že je zmatená tím, jak živý má sen.

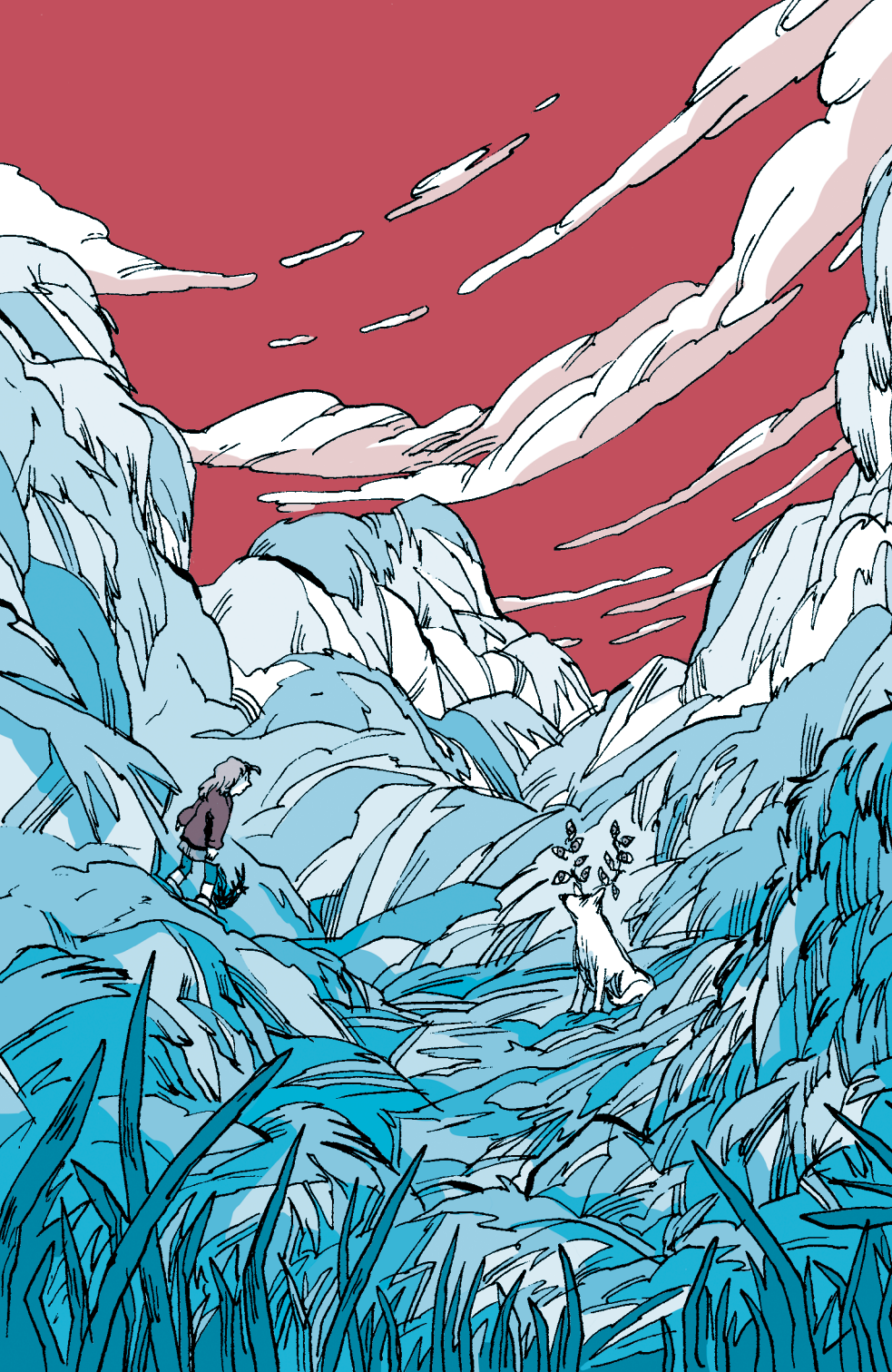
„Nezdá se ti to,“ zachraptí havran a otočí k Almě pro změnu druhé oko.

Pak se protáhne, roztáhne křídla a vyrazí k červené obloze. Nadšeně si užívá let. Bílé zvíře se mezitím pomalu vydalo směrem k Almě. Vypadá čím dál víc jako vlk.

Musí to být sen. Vycpaný havrani nelítaj, a už vůbec nemluvě!

Alma by se chtěla probudit, ten sen se jí už nelíbí. Štípe se do ruky, zavírá a otvírá oči, ale neprobouzí se. Pořád tu je modrá tráva, červený nebe a ten divnej asi vlk, co se blíží. Obrovskej vlk!

Alma cítí paniku, vůbec neví, kde je a co má dělat, čemu věřit. Ona je přece slepá. Jenomže obraz krajiny s červeným nebem jí zaplňuje celou hlavu. Ví, že nebe může mít spoustu barev, ale takhle červenou asi ne. Ví, že tráva by ve skutečnosti neměla být modrá. A to vlkozvíře, to je co? Měla představu, jak by měl vlk vypadat. Ale tohle? Všechno na něm je divné. Co-pak je možné, aby byl větší než ona? Ty dlouhé nohy, tvar těla. Ačkoli žádného nikdy neviděla, určitě ví, že vlci nemají čtyři uši. A kde má oči? Na vlčí tváři jsou jen linky tmavé srsti, ale oči ne. Co to kruci... Almu polije horko: probud' se! Divnovlk už je blízko a Alma vidí, že se plete. Ne, nemá čtyři uši, jen dvě, ale mezi nimi mu raší výrůstky pokryté kůží. A na nich pupeny? Zastavilo se to. Alma stojí jako zamrzlá. A pak, pak se ty divné pupeny rozvinou v lístky. Jako na chlupatých větvičkách, na každé jeden.

Když Alma pochopí, že to nejsou listy, ale oči, které se na ni dívají, vykřikne a plácne sebou do trávy. Je to jasný, má děsnou noční můru! Určitě! Probuď se, Almo!

Alma se opravdu probudí. Musela se nejspíš na chvíli vypnout.

Sakra, sakra, sakra, tohle není dobrý! Alma leží na zemi v trávě. Určitě je to tráva, prohrábla ji předtím prsty. Neodvažuje se otevřít oči – co když zase uvidí? Co když už nikdy neuvidí? Něco do ní jemně šťouchlo. Zafunělo to a Alma cítí na uchu teplý dech a šimrání. Slyší rolničku. Havran? Takže to znamená, že to, co funí, musí být... Alma si to musí srovnat, uklidnit se. Uvnulas ve snu a znovu se v něm probudila, takže se nemá čeho bát. Otevři oči, nařizuje si Alma a poslechne se. V příští chvíli zírá přímo na chlupatý čumák.

„Fuj! Pomóc!“

Olízlo ji to! Alma se vymrští, zakopne a skončí na všech čtyřech. Pryč! Ale před ní na kameni, na modrém kameni sedí Havran. Vypadá úplně živě a vydává zvuk, jako by se smál. Změří si Almu nejdřív pravým a pak i levým okem.

„Poserro, z čeho máš strach? Je krásnej, a navíc ti nabízí přátelství. Nejsi moc zdvořilá, co?“

„Co? Cože?“ Alma zírá na Havrana a pak otočí hlavu. Divnovlk se pořád nehýbá a jeho oči se dívají klidně. Až na to, že jsou jinde, než by měly být. Huňatou, lesklou srst čechrá vítr, takže hraje do modra. Kdyby to celý nebylo tak praštěný, myslí si Alma, musela by uznat, že se jí líbí, že má Havran pravdu. Krásnej Divnovlk.

Alma se rozhlédne. Ne, nic se nezměnilo. Krajina, nebe, tráva, pořád ten stejný obraz. Nikdy nebyla tak vyděšená. A není to Divnovlkem, ani tím, že Havran mluví nebo že je tu všechno tak bláznivě barevný. Je vyděšená z toho, že vidí. Protože na to vůbec není připravená. Už zapomněla, jaké to je. Mate ji to. Všchno! Ale přece se tu nerozbrečí. Ne před Havranem, co byl ještě nedávno

vycpanej. Je to jeho vina, určitě v tom má pařáty, takže by jí mohl říct, co s tím vším dělat. Alma popadne Havrana a pevně ho tiskne, aby ji nemohl klovnout.

„Tak hele, ty vycpanino, nějak moc toho víš! A mluvíš! Takže mi koukej říct, co se to kruci děje! Kde to jsem, když ne ve svém snu? Jak jsem se sem dostala a jak se dostanu zpátky? A jak to, že vidím? Mluv, ptáku!“

Stejně ji klovl. Havran se Almě vykroutil z náručí, štípl ji a nevrle po ní máchl křídlem.

„Neříkej mi ptáku! Jsem Havran. Prošlas obrrazem. A ne cuchej mi peřří.“

Klid, Almo, to bude dobrý, to bude dobrý. Alma se přistihne, že zatímco se pokouší uklidnit, drbe sametovou divnovlčí nohu. Nezdá se, že by to tomu tvorů vadilo.

„Můžeš mi to říct trochu jasněji? Jak prošla? Jaký obraz? Kde to jsem?“

„Jsi přřímo v něm, rozhlídni se trochu! Je z rroku 1922 a namalovala ho Frrantiška Čerrmáková, devět let.“

Alma odstrčí nohu a raději zase zavře oči. Blbost, blbost, blbost! „Co to krákoráš? Jaká Františka a co to má se mnou společného? Já... já spím a jen se chci probudit!“

Havrana teď nevidí, ale ani neslyší. Zato se rozezná jemné cinkání jeho rolničky. Jak to, že cinká, jenom když se na Havrana nedívá? A kdyby oči otevřela, neuslyší rolničku, ale Havrana ano? Proč? Znamená to něco? Pitomej Havran. Potřebuje ho vidět, aby ho slyšela mluvit, protože je jasný, že ví víc než ona. Alma se nadechne, vydechne a otevře oči. Už ho zase slyší krákorat a... mluvit.

„Čemu nerrozumíš? Bylas v krrámku. Rrozběhla ses, rrozbila vázu a vpadla přřímo do obrrazu. Vetešník ho koupil zrrovna dnes. Tak jsi tu. A protože ses mě drržela, jsem tu taky. Nemusíš se mi omlouvat. Jsem rrád, že si prrovětrám peřří. Frrantišku

neznám, ale podepsala ten obrázek. Stál naproti mně, tak jsem to přečetl. Mimo chodem, povedený obrázek. A proč vidíš, nemám páru. Jsem Havran, ne vševěd. Stačí?“

Alma se pokusí vstát. Má dojem, že si z ní Havran dělá legraci, ale zároveň mu věří. Nemá nic než Havrana, musí něčemu věřit v tomhle zmatku. Natáhne ruce před sebe, jako to dělávala dřív, když mívala strach. Dotkne se hebké, teplé vlčí srsti. A pak jí to přemůže. Bylo... je toho prostě moc. Stěhování, děda, vetešnictví, nová škola, ředitelka, Tvaroh a teď tohle. Má věřit tomu, že nespí a vidí? Prudce obejmě zvíře kolem krku. Nechá se a přitulí se k ní. Je hodnej, napadne Almu a taky to, že za to asi může ten, kdo ho namaloval. Nějaká Františka, někdy dávno a bůhví kde. A jestli Havran nelže, Alma je teď polapená v jejím obraze.